

Arrest

nr. 206 091 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 december 2015.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Kalakan, gelegen in het district Kalakan van de provincie Kaboel.

Uw vader had een boomgaard geërfd van zijn vader waar hij hoofdzakelijk druiven op kweekte voor verkoop. Samen met zijn neef langs vaderszijde, S., verhandelde hij ook wapens en gronden. Uw vader verdiende ook geld met gokken. In oktober 2015 werd uw vader door S. doodgeschoten na een ruzie over hun handel in wapens en gronden. Een week na de dood van uw vader diende u klacht in bij de overheid. Mensen van de overheid vertelden u op de begrafenis van uw vader dat ze de dader hadden gevonden en dat ze hem binnen de vierentwintig uur zouden vatten. Een week na de begrafenis vertelden de mensen van de overheid echter dat S. een machtig man was bij de overheid en dat ze niets konden doen. Uw moeder raadde u een week later aan om in de stad Kaboel klacht in te dienen. Toen u van Kaboel terugkwam en boodschappen deed in de bazaar van het districtscentrum van Kalakan, werd u aangevallen door mannen op een motorfiets die waren gestuurd door S.. Ze sloegen u op uw hoofd, braken uw vinger en vroegen u waar u naartoe was gegaan. Toen er een groep mensen naar u toekwam, vluchtten de mannen weg en ging u bloedend naar huis. Toen u thuis aankwam besloot uw moeder u het land uit te sturen, waarna ze u naar uw maternale oom stuurde die in Kaboel woont. U bleef er twee dagen vooraleer u met behulp van een smokkelaar het land uit vluchtte. U kwam aan in België op 18 november 2015 en u vroeg op 4 december 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door S..

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: twee klachtformulieren, drie foto's, uw taskara en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met S..

Vooreerst dient opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig ondermijnen. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader werd gedood door S. omdat hij het stuk land opeiste dat uw vader had geërfd van uw grootvader. Zo verklaart u verder dat de dorpschoude het probleem wilden oplossen maar dat uw neef niet wilde luisteren en uw vader vervolgens doodde (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat uw vader samen met S. wapens en land verhandelde en dat uw vader na een ruzie over die handel door S. werd doodgeschoten (CGVS, p. 15). U verklaart daarna ook dat dit de enige reden was waarom uw vader werd gedood (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u toe dat u op de DVZ een ander verhaal heeft verteld en dat u daar verklaarde dat uw vader werd gedood vanwege een conflict over het land van uw grootvader. Geconfronteerd met het feit dat u dat op het CGVS nooit vermeld heeft, kan u enkel zeggen dat u het wel vertelde tijdens uw eerste interview op de DVZ. Na verschillende confrontaties beweert u plots dat u op de DVZ geen details kon geven over uw vaders handel in wapens en grond en dat u op de DVZ had verklaard dat uw vader het stuk land van uw grootvader "misschien" had verloren met gokken en dat hij daarom gedood werd (CGVS, p. 16). Echter, dat blijkt nergens uit uw verklaringen op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u maar twee minuten de tijd kreeg om te zeggen waarom uw vader stierf. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ genoeg tijd kreeg om een relatief gedetailleerde uiteenzetting te geven van uw problemen, moet u evenwel toegeven dat u genoeg tijd kreeg (CGVS, p. 16). Bovendien kan worden verwacht dat u de meest essentiële elementen van uw asielrelaas, met name uw vaders handel in wapens en land die aan de basis ligt van al uw problemen in Afghanistan, op zijn minst vermeldt bij de DVZ. Ook dit doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Bovendien heeft u bijna geen kennis over het werk van uw vader en het daaruit voortvloeiende conflict met S.. Zo kan u aanvankelijk enkel vertellen dat uw vader "gokte" en een handel had in wapens en land. Echter, gevraagd wat u bedoelt met "gokken" moet u het antwoord schuldig blijven. U weet evenmin iets over zijn handel in wapens en land, enkel dat uw moeder u vertelde dat hij het in het zwart deed (CGVS, p. 11). Echter, gevraagd of uw moeder meer vertelde over die handel in wapens en land antwoordt u ontkennend.

Ook wanneer u gevraagd wordt of u uw moeder naar meer details vroeg, komt u evenmin verder dan de vage verklaring dat uw moeder "die dingen vertelde" als ze in bed lag (CGVS, p. 13). Ook wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd waarom uw vader door S. werd gedood, kan u enkel zeggen dat ze "problemen" hadden met elkaar over de handel in wapens en land. U kan er evenwel niets meer over zeggen (CGVS, p. 15). Evenmin kan u iets zeggen over het conflict tussen uw vader en S. over de erfenis van uw grootvader. Zo kan u enkel zeggen dat uw vader werd vermoord vanwege het stuk land dat hij geërfd had maar dat u "niet zeker" bent of hij het land voor wapens geruild had of verloren had met gokken. U geeft daarna evenwel toe dat u er niets over weet (CGVS, p. 17). Dat u dermate weinig kan vertellen over de bezigheden van uw vader en zijn problemen met S., die bovendien aan de grond liggen van al uw problemen in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanval op de marktplaats van het districtscentrum evenmin aannemelijk zijn. Zo beweert u dat u werd aangevallen en geslagen door twee mannen op een motorfiets waarvan één gewapend was met een geweer. U verklaart ook dat ze u vroegen waar u naartoe ging en waar u was geweest (CGVS, p. 15). Echter, u verklaart later dat ze reeds wisten waar u was geweest omdat ze u achtervolgd hadden (CGVS, p. 18). Het is dan ook allerminst logisch dat ze u daarover moesten ondervragen. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat één van de mannen al wist waar u naartoe ging en waarom, maar "dat hij toch de informatie nodig had om door te geven aan de persoon die hen gestuurd had" (CGVS, p. 18). Deze verklaring raakt evenwel kant noch wal. U beweert bovendien dat ze u wilden doden zodat u uw vader niet zou wreken (CGVS, p. 18). Echter, als ze u wilden doden is het totaal onlogisch dat de mannen u eerst fysiek zouden aanvallen, vervolgens de moeite namen om u te ondervragen over iets waar zij het antwoord al op wisten en daarna te vluchten op de moment dat er mensen kwamen kijken wat er gebeurde.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis over S. bijna onbestaande is. Zo beweert u op het CGVS dat S. een "machtig" persoon was en een job had bij de overheid (CGVS, p. 14). Echter, gevraagd om meer te vertellen over zijn job, moet u toegeven dat u niet weet bij welke overheidsdienst hij werkzaam was, enkel dat "uw moeder zei dat hij machtig was en bij de overheid werkte". Opnieuw gevraagd om daar meer over te vertellen, moet u frappant genoeg toegeven dat u niets meer over hem weet (CGVS, p. 16). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over de persoon die aan de basis ligt van al uw problemen in Afghanistan. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de twee klachtformulieren moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de drie foto's moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Kalakan, dewelke in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Kalakan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met S. geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kalakan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij geeft daarbij tevens een theoretische uiteenzetting van de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door S. wordt bedreigd door het feit dat hij een klacht indiende bij de overheid met betrekking tot de dood van zijn vader, die werd vermoord door S..

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom zijn vader vermoord werd door S.; (ii) verzoekers kennis over het werk van zijn vader en het daaruit voortvloeiende conflict met S. ontoereikend is; (iii) verzoekers verklaringen over de aanval op de marktplaats van het districtscentrum bovendien ongeloofwaardig zijn; (iv) verzoekers kennis over S. - die nochtans aan de basis ligt van al zijn problemen in Afghanistan - lacuneus is en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geprononceerde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geprononceerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de kerngebeurtenissen van zijn relaas frappante tegenstrijdigheden bevatten, wijst verzoeker op het feit dat hij gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen details kon meegeven over de handel in land en wapens en het gokken van zijn vader omdat deze niet aan de basis lagen van de moord, maar wel omwille van het feit dat zijn vader het land was kwijtgespeeld. Verzoeker citeert daarbij uit de gehoorverslagen en onderlijnt dat het conflict tussen zijn vader en S. was ontstaan omdat deze laatste zijn claim op het stuk grond, dat thans verloren was, niet langer uitoefenen.

De Raad benadrukt vooreerst dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker uitdrukkelijk het volgende: *“Het probleem situeert zich rond een erfenis. Mijn vader heeft een stuk grond geërfd van mijn grootvader. De neef van mijn vader beweerde echter dat dat stuk grond aan hem toebehoorde. De dorpschoude hebben getracht het probleem op te lossen, maar de neef van mijn vader wou niet luisteren. Omwille van die reden is mijn vader, tijdens het feest van Eid gedood, door zijn neef. (...)”* (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.).

Derhalve maakte hij duidelijk gewag van problemen omwille van de claim die de neef van verzoekers vader meende te hebben op de geërfde grond, dit terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader en diens neef S. problemen hadden met elkaar over wapenhandel en de handel in grond die zij samen zouden hebben onderhouden (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Ook wanneer verzoeker op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of de enige reden dat zijn vader gedood werd te wijten is aan het conflict over de wapenhandel en de handel in grond, antwoordt hij bevestigend (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Dat er geen tegenstrijdigheden opvallen tussen zijn opeenvolgende gehoren kan aldus niet gevolgd worden. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop nog aan hem voorgelezen in het Dari, waarna hij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend. In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker opnieuw dat de oorzaak van de dood van zijn vader toe te schrijven is aan de handel in land en wapens en het gokken van zijn vader, maar dat hij daarentegen werd vermoord omwille van de claim van S. op het stuk geërfde grond. Verzoeker beperkt zich hierbij aldus tot het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen, met name zoals hij deze heeft uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande de basis van de moord op zijn vader blijft dan ook onverminderd overeind en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader en het daaruit voortvloeiende conflict met S. ontoereikend is en zijn geloofwaardigheid verder op de helling zet, stelt verzoeker dat het inderdaad zo is dat hij hierover weinig informatie kon geven doch dat dit niet hoeft te verbazen nu zijn vader betrokken was bij illegale wapenhandel en gokken en het bovendien in de Afghaanse cultuur niet ongewoon is dat een vader niets of nauwelijks informatie geeft aan zijn gezin over (illegaal) werk, zodat ook verzoekers moeder niet op de hoogte was van de details van het werk van haar echtgenoot. De Raad wijst erop dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met S. naar aanleiding van de moord op zijn vader door S. en de aangifte die hij in dit verband deed bij de autoriteiten, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. De Raad is van oordeel dat de argumentatie in het verzoekschrift dan ook op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat het opvalt dat hij niets weet over het gokken en de handel in wapens en land van zijn vader en vage en ontwijkende antwoorden formuleert op de vraag waarom zijn vader door S. werd gedood. Dat verzoeker dermate weinig kan vertellen over de bezigheden van zijn vader en zijn problemen met S., die aan de grond liggen van al zijn problemen in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van zijn beweringen verder op de helling.

Met betrekking tot de aanval op de marktplaats voert verzoeker nog aan dat hij in de gaten werd gehouden door de handlagers van S., dat hij heeft uitgelegd dat S. een machtig man was binnen de lokale gemeenschap en dat hij reeds op lokaal niveau een klacht had ingediend tegen S., maar al snel bleek dat de familie daar geen hulp kon krijgen. Verzoeker meent voorts dat het wel plausibel is dat de handlagers hem niet ter plaatse hebben vermoord en meent dat een marktplaats geen geschikte plaats is om iemand neer te schieten. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen als volgt: *“Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanval op de marktplaats van het districtscentrum evenmin aannemelijk zijn. Zo beweert u dat u werd aangevallen en geslagen door twee mannen op een motorfiets waarvan één gewapend was met een geweer. U verklaart ook dat ze u vroegen waar u naartoe ging en waar u was geweest (CGVS, p. 15). Echter, u verklaart later dat ze reeds wisten waar u was geweest omdat ze u achtervolgd hadden (CGVS, p. 18). Het is dan ook allerm minst logisch dat ze u daarover moesten ondervragen. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat één van de mannen al wist waar u naartoe ging en waarom, maar “dat hij toch de informatie nodig had om door te geven aan de persoon die hen gestuurd had” (CGVS, p. 18). Deze verklaring raakt evenwel kant noch wal. U beweert bovendien dat ze u wilden doden zodat u uw vader niet zou wreken (CGVS, p. 18). Echter, als ze u wilden doden is het totaal onlogisch dat de mannen u eerst fysiek zouden aanvallen, vervolgens de moeite namen om u te ondervragen over iets waar zij het antwoord al op wisten en daarna te vluchten op de moment dat er mensen kwamen kijken wat er gebeurde.”*

Waar verzoeker erop wijst dat hij S. enkel van diens reputatie kent nadat hij een klacht had ingediend bij de lokale politie en dat hij geen familieband met hem deelt, nu S. enkel een relatie had met zijn vader, dient te worden benadrukt dat van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich terdege over S. tracht te informeren nu deze aan de basis ligt van al zijn problemen in Afghanistan, *quod non*.

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als het Commissariaat-generaal die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de voormelde pertinente motivering onverminderd overeind en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kalakan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motieven van de bestreden beslissing, zodat voormelde analyse onverminderd overeind blijft.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER